

ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — რიცხვნი თვრამეტი

მეორე ვაება — მეხუთე ნაწილი

Jeff Pippenger

2026-07-15

„გასაღები“, რომელიც გამოცხადების მეცხრე თავში წინევს ბრძოლას წარმოადგენს, აღსრულდა ისეთი ისტორიით, რომელმაც გარდამტეხი მომენტი წარმოშვა, რაც, ცხადია, სწორედამ რომ გასაღების დანიშნულებაა. ჩემი მტკიცებაა, რომ წინევს ბრძოლა იყო არა მხოლოდ ისტორიული გასაღები, რომელიც ისლამის აღზევებას აღნიშნავდა, არამედ იგი აგრეთვე წინასწარმეტყველური გასაღებიც არის. ამ ბრძოლის წინასწარმეტყველური დინამიკა ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა ყველა ხაზს, როგორც ისინი დანიელსა და გამოცხადებაშია წარმოდგენილი, დანიელის მეთერთმეტე თავთან თანხვედრაში აყენებს. ამის შედეგად, იგი საშუალებას აძლევს ყველა იმ სამეფოს, დაამოწმონ დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი და, რაც უფრო მნიშვნელოვანია — მოხსნას ორმოცე მუხლის გარეგანი დაფარული ისტორიის ბეჭედი.

და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ მიწაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი მიწაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მათე 16:19.

მუჰამედის სამეფოს გათავისუფლება და აღზევება

წინევის ბრძოლამ 627 წელს აღნიშნა იმ უკანასკნელი ათი წლის დასაწყისი, როდესაც რომის ხრიკით, ღვთის განგებულების ნისლით თანმხლებად, დამარცხებული სპარსეთის ძალაუფლება არსებობდა. მან აღნიშნა გარდამტეხი მომენტი, როდესაც მუჰამედის ისლამურმა ურდოებმა აღზევება იწყეს. ამ ბრძოლამ მოხსნა ის შემაკავებელი ძალა, რომელიც არსებობდა და რომელიც, თეორიულად, შენარჩუნებული დარჩებოდა, რომს და სპარსეთს ორივეს თავიანთი ძალა რომ შეენარჩუნებინათ. არც ერთმა შეინარჩუნა იგი.

შეკავება და გათავისუფლება

ისლამის წინასწარმეტყველურ სახე-ხატებაში ჩვენ ვხედავთ ისლამის შეზღუდვასა და გათავისუფლებას ჯერ კიდევ წმინდა წერილის პირველივე წარმოდგენიდან, როცა სარამ აბრაამი დაარწმუნა, შეეზღუდა ჰაგარი და ისმაელი.

და სარაიმ უთხრა აბრამს: ჩემი წყენა შენზე იყოს; მე მივეცი ჩემი მხევალი შენს უბეს, და როცა დაინახა, რომ დაფეხმძიმდა, მის თვალში შევიძულდი; უფალმა განსაჯოს ჩემსა და შენს შორის. ხოლო აბრამმა უთხრა სარაის: აჰა, შენი მხევალი შენს ხელშია; მოექცე მას, როგორც გნებავს. და როცა სარაი სასტიკად მოექცა მას, იგი გაექცა მის პირს. დაბადება 16:5, 6.

იმ შემთხვევამდეც კი, ჰაგარი წინასწარმეტყველურ აღმზავში იმიტომ არის შემოყვანილი, რომ უფალმა სარას შვილის ყოლა „აღუკვეთა“.

ხოლო სარაის, აბრამის ცოლს, მისთვის შვილი არ ეყოლა; და ჰყავდა მას მხევალი, ეგვიპტელი, სახელად ჰაგარი. და უთხრა სარაიმ აბრამს: აჰა, უფალმა შემაკავა შობისაგან; გევედრები, შედი ჩემს მხევალთან; იქნებ მისგან შვილები შემეძინოს. და ისმინა აბრამმა სარაის სიტყვისა. დაბადება 16:1, 2.

მუჰამედისთვის მიცემული გამოცხადების მეცხრე თავის „გასაღები“, რომელიც შემდგომ წინევს ბრძოლით აღსრულდა, წარმოადგენს ისლამზე დადებული „შეკავების“ მოხსნას წინასწარმეტყველური ისტორიის ნებისმიერ მოცემულ ეტაპზე.

„ანგელოზებს შეკავებული აქვთ ოთხი ქარი, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც განრისხებული ცხენი, რომელიც ცდილობს თავს დააღწიოს შეკავებას და მთელ დედამიწის პირზე გადავარდეს, თავის გზაზე მოაქვს ნგრევა და სიკვდილი.“
Manuscript Releases, ტომი 20, 217.

მუჰამედის სამეფოს „აღზევება და დაცემა“ წარმოდგენილია არა იმდენად როგორც აღზევება და დაცემა, არამედ როგორც „გათავისუფლება“ და „შეკავება“. როდესაც ისლამი წინასწარმეტყველურად გათავისუფლდება, ეს გათავისუფლება წინევს ბრძოლის მიერ არის ილუსტრირებული.

მხოლოდ ვაებანი

შვიდ საყვირთაგან მხოლოდ ისლამის ვაების საყვირები ვრცელდება ისტორიაზე, როგორც თანმიმდევრული ძალა, იმ დროიდან, როდესაც ისინი პირველად შემოიტანეს წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, გამოცდის ვადის დახურვამდე. პირველმა ოთხმა საყვირმა, რომლებიც დასავლეთ რომს დაატყდა, წარმოადგინა ოდოაკრი, გენზერიხი, ატილა ჰუნი და ალარიკი, რითაც განასახიერა უკანასკნელ დღეებში არსებული ოთხი განგებულებითი სამსჯავრო ძალა, მაგრამ მათი თანამედროვე შესატყვისი ამ ოთხი ძველი ძალის უშუალო მემკვიდრე არ არის. ვაების საყვირებთან კი ასე არ არის. როგორც კი ისლამი ისტორიაში შემოდის, იგი განაგრძობს გათავისუფლებისა და შეზღუდვის უწყვეტ ხაზს, ვიდრე სრულად გათავისუფლდება გამოცდის ვადის დახურვისას. ვაების საყვირებთან „გასაღები“ „გათავისუფლებისა“ აღნიშნულია წინევის ბრძოლით.

ნიკომედია და 1299 წლის 27 ივლისი

პიონერებმა სწორად განსაზღვრეს 1299 წლის 27 ივლისი, როგორც ას ორმოცდაათი წლის დასაწყისი, რომელიც დასრულდა 1449 წლის 27 ივლისს, და რომელმაც, თავის მხრივ, დასაბამი მისცა სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელსა და თხუთმეტ დღეს, რომლებიც დასრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს.

წინა სტატიაში ჩვენ განვსაზღვრეთ 1333-დან 1337 წლამდე ალყა, რომელიც ნიკომედიას სულთანმა ორჰან ღაზიმ (ოსმან I-ის, ოსმანთა ბეილიქის დამფუძნებლის ძემ) მოახვია, როდესაც მან ალყა შემოარტყა მნიშვნელოვან ბიზანტიურ ქალაქ ნიკომედიას. ეს ალყა

წარმოადგენს ნიკომედიის წინააღმდეგ წარმოებული ომის დასასრულს, რომელიც მისი მამის, ოსმანის, დროს დაიწყო. გამოცხადების მეცხრე თავის, მეათე მუხლის ას ორმოცდაათი წელი დაიწყო 1299 წლის 27 ივლისს, და როგორც წინასწარმეტყველების დასაწყისის შემთხვევაში, იმ საწყის თარიღთან დაკავშირებული ისტორია უნდა იქნეს აღნიშნული. ოსმან I (ოსმანთა დინასტიის დამფუძნებელი) იყო სულთან ორჰან ღაზის მამა, რომელმაც 1299 წლის 27 ივლისს ადრეულ ეტაპზე მნიშვნელოვანი გამარჯვება მოიპოვა ბიზანტიის იმპერიაზე ბაფეუსის ბრძოლაში, რომელიც ნიკომედიის მხარეში, ქალაქ ნიკომედიასთან ახლოს მიმდინარეობდა; უადრესად მნიშვნელოვან დედაქალაქში რომის და ადრეული ბიზანტიის ისტორიაში.

მამა და ძე

1299 წლის 27 ივლისს ოსმანის ძალებმა დაამარცხეს ბიზანტიური ჯარი, რომელსაც ადგილობრივი მმართველი ხელმძღვანელობდა. ეს ბრძოლა მიჩნეულია ოსმანის ერთ-ერთ პირველ მნიშვნელოვან დამოუკიდებელ სამხედრო წარმატებად მას შემდეგ, რაც მან ბითინიაში (ჩრდილო-დასავლეთ ანატოლია) ძალაუფლების კონსოლიდაცია დაიწყო. მან მნიშვნელოვანი ნაბიჯი აღნიშნა მცირე თურქული ბეილიქიდან (ტომობრივი სამთავრო) აღმავალ ძლიერებად გარდასვლის პროცესში, რომელიც საბოლოოდ გამოწვევას შეუქმნიდა და დაიპყრობდა ბიზანტიის ტერიტორიებს. ეს თარიღი აღნიშნავს ისლამისათვის ზრდის პერიოდის დასაწყისს, რომელმაც საბოლოოდ 1453 წელს კონსტანტინოპოლის დაცემისას ოსმალეთის იმპერიის დაარსებამდე მიიყვანა. ოსმანი იყენებდა ღაზის მეომრებს (ისლამური მოტივაციით მოქმედ სასაზღვრო მარბიელებს), და აქედან დაიწყო ღაზის სასაზღვრო მეომრების უფრო სტრუქტურირებულ არმიად ჩამოყალიბება, რომელიც თანდათანობით განვითარდა ოსმანიდან და შემდეგ მისი ძის, ორჰანის, ხელში. ოსმანის მემკვიდრეობის სხვა მნიშვნელოვან მხარეთაგან ერთ-ერთი ისიც არის, რომ ამან ისლამს საშუალება მისცა საკუთრება შეენარჩუნებინა, ღაზის მეომართა ომის წესისგან განსხვავებით, რომელთა არაორგანიზებული, სწრაფი თავდასხმისა და მყისიერი უკანდახევის ტაქტიკა მათ მხოლოდ თავიანთი გამარჯვებების ნადავლს უტოვებდა, მაგრამ არასოდეს რაიმე ტერიტორიას.

1299 წლის 27 ივლისს ოსმანმა დაიწყო ლაშქრობა ნიკომედიის მხარეში, ხოლო ოცდაათოთხმეტი წლის შემდეგ მისმა ძემ ნიკომედიის დედაქალაქ ნიკომედიას წინააღმდეგ ოთხწლიანი ალყა დაიწყო. მამა დასაწყისში და ძე დასასრულში. ომი იწყება იმ მხარის წინააღმდეგ, რომელიც ნიკომედიად არის წარმოდგენილი, და სრულდება ნიკომედიის, იმ მხარის დედაქალაქ ნიკომედიის, დაპყრობით. 1299 წლიდან 1337 წლამდე პერიოდი ოცდათვრამეტ წელს მოიცავს, ხოლო წინასწარმეტყველური თვალსაზრისით რიცხვი „ოცდათვრამეტი“ აღდგომას სიმბოლურად გამოხატავს.

„ახლა ადექით,“ — ვთქვი მე, — „და გადაიარეთ ზერედის ხევი.“ და გადავიარეთ ზერედის ხევი. ხოლო დრო, რომლის განმავლობაშიც კადემზარნეადან მოვდიოდით, ვიდრე ზერედის ხევს გადავიდოდით, იყო ოცდათვრამეტი წელი, ვიდრე მებრძოლ კაცთა მთელი თაობა არ მოისპო ბანაკიდან, როგორც უფალს

ჰქონდა მათთვის დაფიცებული. მეორე რჯული 2:13, 14.

ას ორმოცდაათი წელი — 1299 წლის 27 ივლისიდან 1449 წლის 27 ივლისამდე — წარმოადგენს იმ პერიოდს, რომელმაც გამოიწვია გამოცხადების წიგნის მეცხრე თავის მეორე ვაის ოსმალეთის იმპერიის ჩამოყალიბება. ნიკომედიის თანდათანობითი დაპყრობის ოცდათვრამეტი წელი დაიწყო მამით (ოსმანით) და დასრულდა მისი ძით (ორფანით). ეს პერიოდი ასახავს ტომობრივი სამთავროს იმპერიად თანდათანობრივი აღზევების პირველ ნაბიჯს.

ასი ორმოცდაათი წელი 1299 წლის 27 ივლისიდან 1449 წლის 27 ივლისამდე მოიცავს ოთხწლიან ალყას, რომელიც აღნიშნავს ოცდათვრამეტი წლის დასასრულს. ნიკომედიის დაპყრობის დასაწყისი ეკუთვნოდა მამა ოსმანს, ხოლო დასასრული აღსრულდა ოთხწლიანი ალყით 1333 წლიდან 1337 წლამდე; ალყით, რომელიც ოსმანის ძემ განახორციელა.

როდესაც ას ორმოცდაათი წელი დასრულდა 1449 წლის 27 ივლისს, ბიზანტიის იმპერატორმა კონსტანტინე მეთერთმეტემ, ანუ აღმოსავლეთ რომის უკანასკნელმა კონსტანტინემ, ტახტის დასაკავებლად თურქებს ნებართვა სთხოვა. იმ თარიღიდან კონსტანტინოპოლის დაპყრობამდე ოთხი წელი იყო. ეს ოთხი წელი დასრულდა კონსტანტინოპოლის ალყით, და უკანასკნელი კონსტანტინე ალყის დროს დაიღუპა. ისლამის აღზევება წარმოდგენილია ას ორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების პირველი ოცდათვრამეტი წლით, რომელიც ოთხწლიან ალყაში დასრულდა. როდესაც ას ორმოცდაათი წელი დასრულდა, ისლამი იმ დონემდე იყო აღმართული, რომ აღმოსავლეთ რომი დამცირებული იყო იმ ძალაუფლებით, რომელსაც მაშინ თურქები ფლობდნენ. 1449 წლის 27 ივლისის დამცირებიდან ოთხმა წელმა აღმოსავლეთ რომის დაცემამდე მიიყვანა, როდესაც კონსტანტინოპოლი ალყით იქნა აღებული. პირველი ოცდათვრამეტი წლის დასასრული აღინიშნება ალყით, და ოსმალეთის იმპერიის დამკვიდრებაც ალყით არის აღნიშნული.

38 და 40

რიცხვი ოცდათვრამეტი, როგორც სიმბოლო, ისეა წარმოდგენილი მოსეს მიერ მეორე რჯულში, რომ იგი აღნიშნავს ორმოცი წლის უდაბნოში ხეტიალისაგან განსჯის უკანასკნელ ოცდათვრამეტ წელს. ამიტომ, რიცხვ ოცდათვრამეტს, როგორც სიმბოლოს, კავშირი აქვს რიცხვ ორმოცთან. ოსმანმა ნიკომედიის ტერიტორია დაიკავა 1299 წლის 27 ივლისს, ხოლო ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ მისმა ძემ აიღო იმ ტერიტორიის დედაქალაქი. ტერიტორიასაც და დედაქალაქსაც ნიკომედია ერქვა. ისტორიკოსები ამ ბრძოლას განსაზღვრავენ, როგორც ორ საფეხურს შორის პირველს, რომლებიც ოსმალეთის იმპერიის აღზევების თვით დასაწყისს აღნიშნავენ. მეორე საფეხური, რომელსაც ისტორია ასახელებს, არის ნიკეის ბრძოლა 1301 წელს. იქ მამამ, ოსმანმა, დაიკავა ტერიტორია, სახელად ნიკეა, ხოლო 1331 წელს, ოცდაათი წლის შემდეგ, მისმა ძემ აიღო დედაქალაქი, სახელად ნიკეა, ყოფილი რომაული დედაქალაქი.

1299 წელთან და ნიკომედიის ბრძოლასთან მიმართებით, როგორც ორი ნაბიჯიდან პირველთან, მეორე ნაბიჯი ორი წლის შემდეგ, 1301 წელს დადგა. 1299 წარმოადგენს

ოცდათვრამეტის სიმბოლოს, ხოლო ორი წლის შემდეგ (ორმოცი), ნიკეის ტერიტორია მამის მიერ არის აღებული. ძველი ისრაელის მიერ აღდგომისა და აღთქმული მიწის დასაპყრობად ოცდათვრამეტსა და ორმოცს შორის არსებული კავშირები წარმოდგენილია 1299 წლის 27 ივლისსა და 1301 წელში. ისლამის აღზევების ეს პირველი ორი ნაბიჯი აღინიშნება სამხედრო ლაშქრობებით, რომლებიც იწყება იმით, რომ მამა იპყრობს ტერიტორიას, და სრულდება იმით, რომ ძე იპყრობს ამ ტერიტორიის დედაქალაქს დასასრულს. როდესაც ეს ორი დედაქალაქი დაეცა, ისინი ალყის შედეგად დაეცა. ორივე დედაქალაქი აღმოსავლეთ რომის დედაქალაქი იყო გარკვეულ პერიოდში.

27 ივლისი, 1299 და 1301 წლები, თავიანთ დასასრულს აღწევს 1840 წლის 11 აგვისტოს, რაც წარმოადგენს 1838 წლის ისტორიას, როდესაც ლიჩმა პირველად გამოაქვეყნა თავისი შეხედულება და წინასწარმეტყველება სამას ოთხმოცდათერთმეტწლიანი და თხუთმეტდღიანი წინასწარმეტყველების შესახებ, რომელიც საბოლოოდ აღსრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს. მილერიტათვის აღდგომის ორი საფეხური იყო 1838 და 1840 წლები.

„1840 წელს წინასწარმეტყველების კიდევ ერთმა შესანიშნავმა აღსრულებამ ფართო ინტერესი გამოიწვია. ორი წლით ადრე, იოსია ლიჩმა, მეორე მოსვლის შესახებ მქადაგებელ ერთ-ერთ წამყვან მსახურთაგანმა, გამოაქვეყნა გამოცხადების 9-ე თავის განმარტება, რომელშიც წინასწარ იწინასწარმეტყველა ოსმალეთის იმპერიის დაცემა. მისი გამოთვლების მიხედვით, ეს ძალა უნდა დამხობილიყო „ქრ. შ. 1840 წელს, აგვისტოს თვეში, რომელიდაც დროს;“ და ამის აღსრულებამდე მხოლოდ რამდენიმე დღით ადრე მან დაწერა: „თუ დავუშვებთ, რომ პირველი პერიოდი, 150 წელი, ზუსტად აღსრულდა მანამდე, ვიდრე დიაკოზესი თურქთა ნებართვით ტახტზე ავიდოდა, და რომ 391 წელი და თხუთმეტი დღე დაიწყო პირველი პერიოდის დასასრულს, იგი დასრულდება 1840 წლის 11 აგვისტოს, როცა უნდა ველოდეთ, რომ კონსტანტინოპოლში ოსმალთა ძალაუფლება დაიმსხვრევა. და მე მჯერა, რომ სწორედ ასე აღმოჩნდება.“ —Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

„ზუსტად იმ დროს, რომელიც წინასწარ იყო განსაზღვრული, თურქეთმა, თავისი ელჩების მეშვეობით, მიიღო ევროპის მოკავშირე ძალთა მფარველობა და ამით თავი მოაქცია ქრისტიანული ერების კონტროლის ქვეშ. ეს მოვლენა ზუსტად აღსრულდება წინასწარმეტყველებას. როდესაც ეს ცნობილი გახდა, მრავალნი დარწმუნდნენ მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიღებული წინასწარმეტყველების განმარტების პრინციპების სისწორეში, და ადვენტიტურ მოძრაობას საოცარი ბიძგი მიეცა. სწავლული და მაღალი მდგომარეობის მქონე კაცები შეუერთდნენ მილერს როგორც მისი შეხედულებების ქადაგებაში, ისე მათ გამოქვეყნებაში, და 1840 წლიდან 1844 წლამდე საქმე სწრაფად გაფართოვდა.“ The Great Controversy, 334, 335.

ლიჩის „38“-ის წინასწარმეტყველება და მისი „40“-ის შესწორებული ხედვა მოიცავს მის საბოლოო განცხადებასაც, რომელიც მან 1 აგვისტოს დაწერა, შესწორებულ წინასწარმეტყველებამდე ათი დღით ადრე. სწორედ წინასწარმეტყველების

აღსრულებამ დაარწმუნა მსოფლიო ბიბლიური წინასწარმეტყველების სწორი მეთოდოლოგიის სისწორეში. ის ოცდათვრამეტი წელი, რომლებიც ძველი ისრაელის აღდგომას აღნიშნავდა, მოიცავდა იმ ორ წელიწადსაც, რომლებიც წითელი ზღვის გადაკვეთიდან კადეშში პირველ აჯანყებამდე გავიდა.

რადგან ყველა იმ კაცთაგან, რომელთაც იხილეს ჩემი დიდება და ჩემი სასწაულები, რომელნიც მოვიმოქმედე ეგვიპტეში და უდაბნოში, და რომელთაც უკვე ათჯერ გამომცადეს მე და არ ისმინეს ჩემი ხმისა, ჭეშმარიტად, ვერ იხილავენ იმ ქვეყანას, რომელიც მათ მამებს შევფიცე; და ვერც ერთი მათგანი, ვინც განმარისხა, ვერ იხილავს მას. რიცხვნი 14:22, 23.

ეს ამბობება განისაზღვრება, როგორც ათი გამოცდის უკანასკნელი. გამოცდის ორწლიანი პერიოდი, რომელიც ათ გამოცდას მოიცავდა და უდაბნოში გატარებულ ოცდათვრამეტ წელს დაემატა, ტიპოლოგიურად აღნიშნავდა 1838 და 1840 წლებს, ხოლო 1840 წელი ათდღიან პერიოდს შეიცავდა.

და ისლამის აღზევების საწყისი წერტილი ოსმანთან ერთად 1299 წლის 27 ივლისს იწყებს ოცდათვრამეტწლიან პერიოდს, რომელიც სრულდება 1337 წელს ოთხწლიანი ალყით. 1299 წლის 27 ივლისი იყო იმ ორი საფეხურიდან პირველი, რომელსაც ისტორიკოსები ოსმალეთის იმპერიის აღზევების საწყის წერტილად მიიჩნევენ, ხოლო მეორე საფეხური იყო 1301 წელი. 1299 და 1301 წლებში ნიკომედიისა და ნიკეის ბრძოლების ეს ორი საფეხური განასახიერებს 1838 და 1840 წლებს. წინასწარმეტყველების დასაწყისი ასახავს დასასრულს.

ნიკომედია და ნიკეა თავიანთ შესაბამის ისტორიულ პერიოდში აღმოსავლეთ რომის დროებით დედაქალაქებად მსახურობდნენ. რასაკვირველია, საბოლოოდ კონსტანტინოპოლი იქცა აღმოსავლეთის დედაქალაქად 330 წლიდან 1453 წლამდე. ნიკომედია და ნიკეა წინასახეობრივად გამოხატავენ კონსტანტინოპოლის დაცემას; ყველა მათგანი დაეცა ისლამური ალყების შედეგად, რომლებმაც აღნიშნეს იმ კამპანიის დასასრული, რომლის დროსაც ისლამმა პირველად მოიპოვა კონტროლი ამ ტერიტორიაზე და შემდგომ დედაქალაქიც დაიპყრო.

პირველი ალყა — 1333 წლიდან 1337 წლამდე ოთხი წელი — განასახიერებს 1449 წლიდან 1453 წლამდე ოთხ წელს, როდესაც წინასწარმეტყველება დასრულდა. სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის შემდეგ ისლამი იკავება, როდესაც მილერიტები „აღდგებიან“ იმ წინასწარმეტყველური ძალის ქვეშ, რომელიც წარმოდგენილია „ოცდათვრამეტისა და ორმოცის“ ნიშნებში, როგორც ეს წარმოჩენილია 1299 წლის 27 ივლისისა და 1449 წლის 27 ივლისის ისტორიის ალფა-ისტორიაში. ისლამის აღზევება და ღვთის უკანასკნელი დღეების მაცნეთა აღზევება წარმოდგენილია რიცხვობრივ სიმბოლოში, რომელიც აგებულია 38-ისა და 40-ის რიცხვობრივ ურთიერთობაზე.

ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში ისლამი არის აღმოსავლეთის ქარის უწყება, რომელიც შთაებერება მკვდარ, გამხმარ ძვლებს, რათა ისინი წამოდგნენ, როგორც ძლიერი ლაშქარი. როდესაც ეზეკიელის უწყება მოვა, იწყება აღმასვლა, როგორც ეს მოხდა

მილერიტულ ისტორიაში 1838 და 1840 წლებში. ეს უწყება 9/11-ზე მოვიდა, და მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს ეს ძვლები წამოდგებიან, როგორც ძლიერი ლაშქარი. ღმერთის ლაშქრის აღდგენა, როგორც უკანასკნელ დღეებში გამარჯვებული ეკლესიისა, წინასწარმოსახულია 1838 და 1840 წლებით. 9/11-დან საკვირაო კანონამდე პერიოდი წინასწარმოსახული იყო 1840-დან 1844 წლამდე, მაგრამ იგი ასევე წინასწარმოსახავს 2023 წლის 31 დეკემბრიდან ნეშვილის ცეცხლოვან ბურთებამდე პერიოდს.

აღმოსავლეთის რომი

იმპერიის კონსტანტინე პირველის (დიდის) მიერ გაყოფიდან უკანასკნელ კონსტანტინემდე განისახება აღმოსავლეთ რომის წინასწარმეტყველური ისტორია. ამიტომ წინასწარმეტყველური პერიოდი აღინიშნება წინასწარმეტყველური ანუ სიმბოლური მამითა და ძით, როგორც ამას მათი სახელები წარმოაჩენს, თუმცა კონსტანტინე დიდსა და კონსტანტინე მეთერთმეტეს შორის პირდაპირი სისხლისმიერი შთამომავლობა არ ყოფილა. პირველი და უკანასკნელი კონსტანტინე წინასწარმეტყველურად აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან როგორც ალფასა და ომეგას სიმბოლოები; მამამ (ალფამ) კონსტანტინოპოლი დედაქალაქად აირჩია, ხოლო ძე (ომეგა) ალყის დროს დაიღუპა, როდესაც კონსტანტინოპოლმა დედაქალაქის სტატუსი დაკარგა. აღმოსავლეთ რომის წინასწარმეტყველური პერიოდი პირველი და უკანასკნელი კონსტანტინეთი აღინიშნება. 150-წლიანი პერიოდი, რომელიც 1299 წლის 27 ივლისს დაიწყო, მოიცავს 38-წლიან პერიოდს და მთავრდება 4-წლიანი ალყით. ეს ალყა 1449-დან 1453 წლამდე პერიოდს წინასახიერებდა. ნიკომიდის ლაშქრობა დაიწყო ტერიტორიის დაპყრობით და დასრულდა ამ ტერიტორიის დედაქალაქის დაპყრობით. როგორც პირველი და უკანასკნელი კონსტანტინეს შემთხვევაში, ნიკომიდის დაპყრობა დაიწყო მამით (პირველით) და დასრულდა ძით (უკანასკნელით).

ოთხი წელი

ას ორმოცდაათწლიანი პერიოდის საწყის მონაკვეთში მიმდინარე ოთხწლიანი ალყა, რომელმაც მიიყვანა უკანასკნელი კონსტანტინეს დამცირებიდან 1449 წელს იმ ოთხ წლამდე 1453 წლამდე, როდესაც კონსტანტინოპოლი ალყაში მოექცა და დაეცა. მეორე ვაის დროითი წინასწარმეტყველება, რომელიც განასახიერებს სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელსა და თხუთმეტ დღეს, დაიწყო 1449 წლის 27 ივლისს და დასრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს. ეს თარიღი აღნიშნავს ოთხწლიანი პერიოდის დასაწყისს, რომელსაც და უაიტმა უწოდა ღვთის ძალის დიდებული გამოცხადება.

„ანგელოზმა, რომელიც უერთდება მესამე ანგელოზის უწყების გამოცხადებას, თავისი დიდებით უნდა გაანათოს მთელი დედამიწა. აქ ნაწინასწარმეტყველებია მსოფლიო მასშტაბისა და უჩვეულო ძალის საქმე. 1840–44 წლების ადვენტური მოძრაობა ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება იყო; პირველი ანგელოზის უწყება მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურამდე იქნა მიტანილი, და ზოგიერთ ქვეყანაში ისეთი დიდი რელიგიური ინტერესი გამოვლინდა, როგორიც

მეთექვსმეტე საუკუნის რეფორმაციის შემდეგ არც ერთ ქვეყანაში არ ყოფილა ხილული; მაგრამ ამათ გადააჭარბებს ძლევამოსილი მოძრაობა მესამე ანგელოზის უკანასკნელი გაფრთხილების დროს.“ The Great Controversy, 611.

ისლამი 1840 წლის 11 აგვისტოს შეიზღუდა, და იყო ოთხწლიანი პერიოდი, რომელიც თანხვდება როგორც სულიწმიდის მოფენას ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, ისე გამოცხადების მეთვრამეტე თავში აღწერილი ძლიერი ანგელოზის ჩამოსვლას, როდესაც ნიუ-იორკის „დიდ ნაგებობებს“ მესამე ვაიდან მომდინარე ისლამმა 9/11-ზე დაარტყა. 9/11 აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის დასაწყისს. დაბეჭდვა დროის პერიოდია, და დაბეჭდვის პერიოდის დასასრულს გააჩნია იმავე პერიოდის დასაწყისის ნიშნები. როდესაც ქრისტე 9/11-ზე ჩამოვიდა, მან წინასწარმეტყველურად წარმოსახა მიხეილის ჩამოსვლა ორი მოწმის აღსადგენად 2023 წლის 31 დეკემბერს, როდესაც დაბეჭდვის საბოლოო პერიოდი დაიწყო.

გასაღები, რომელიც ნინევეს ბრძოლას წარმოადგენს, ისლამის სხვადასხვაგვარ გამოვლენას აღნიშნავს, რომელთაც 1453 წლისთვის აღმოსავლეთი რომი უნდა დაემხოთ. ას ორმოცდაათი წლის ფარგლებში, რომელიც მეათე მუხლის „ხუთ თვედ“ არის მოხსენიებული, დასაწყისიც და დასასრულიც ოთხწლიან პერიოდს მოიცავს. ეს ორი ოთხწლიანი პერიოდი უკავშირდება სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის დასასრულს, რამაც 1840-დან 1844 წლამდე ოთხწლიანი პერიოდი აღნიშნა, როდესაც ქრისტე „მთელ დედამიწას თავისი დიდებით“ გაანათებდა. 1844 წელს წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება შეწყდა, რადგან დრო უნდა ყოფილიყო „აღარ იქნება დრო“.

და დაიფიცა იმით, ვინც ცოცხლობს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმაც შექმნა ცა და რაც მასშია, მიწა და რაც მასზეა, ზღვა და რაც მასშია, რომ დრო აღარ იქნება. გამოცხადება 10:6.

1333-დან 1337-მდე, 1449-დან 1453-მდე, 1840-დან 1844-მდე

ოთხწლიანი პერიოდების ის სამი ხაზი ემთხვევა დაბეჭდვის დროს 9/11-დან კვირის კანონის დადგომამდე, და ისინი ასევე ემთხვევა 9/11-დან კვირის კანონის დადგომამდე არსებულ ფრაქტალს, რომელიც წარმოადგენილია 2023 წლის 31 დეკემბრიდან იმ დრომდე, როცა ისლამი კვლავ იქნება გაშვებული, რათა ნეშვილის ცეცხლოვანი ბურთები მოიტანოს.

2023 წლის 31 დეკემბრის წინასწარმეტყველური ფრაქტალი ნეშვილის ცეცხლოვან ბურთებამდე წარმოსახულია სამი ოთხწლიანი წინასწარმეტყველური პერიოდით, რომლებიც ყველა შეესაბამება დაბეჭდვის დროს 9/11-დან საკვირაო კანონამდე. ამრიგად, ოთხი მოწმე განსაზღვრავს 2023 წლის 31 დეკემბრიდან ნეშვილზე თავდასხმამდე არსებულ ისტორიას, და სწორედ ნინევიის ბრძოლა იყო „გასაღები“ თითოეული ამ მოწმისთვის. 1333, 1449, 1840 და 9/11 — ყველა გარდამტეხი მომენტი იყო — „გასაღებები“.

არსებობს გაკვეთილები, რომლებიც წარსულის ისტორიიდან უნდა იქნეს ნასწავლი; და ამაზე მიექცევა ყურადღება, რათა ყველამ გაიგოს, რომ ღმერთი ახლა იმავე გზებით მოქმედებს, როგორც ყოველთვის მოქმედებდა. მისი ხელი ჩანს მის საქმეში და ხალხთა შორის ახლაც, სწორედ ისევე, როგორც მას შემდეგ ყოველთვის ჩანდა, რაც ედემში ადამს პირველად ეუწყა სახარება.

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხი მომენტებია ერების და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როცა ეს სხვადასხვაგვარი კრიზისები დგება, იმ დროისთვის საჭირო ნათელი მოცემულია. თუ იგი მიღებულია, სულიერი წინსვლა მოჰყვება; თუ უარყოფილია, შედეგად სულიერი დაცემა და დაღუპვა მოდის. უფალმა თავის სიტყვაში გახსნა სახარების წინმსწრები მოქმედება, როგორც იგი წარსულში ხორციელდებოდა და მომავალშიც განხორციელდება, თვით უკანასკნელ ბრძოლამდეც, როდესაც სატანური ძალები მოახდენენ თავიანთ უკანასკნელ საოცარ მოძრაობას.“ Bible Echo, August 26, 1895.

ნიკომედია

მას შემდეგ, რაც 284 წელს იმპერატორი გახდა, 293 წელს დიოკლეთიანემ, როდესაც მან კანონიერად დაყო რომის იმპერია აღმოსავლეთად და დასავლეთად და დააწესა ტეტრარქიის სისტემა, ნიკომედია რომის იმპერიის აღმოსავლეთის დედაქალაქად აირჩია. ნიკომედია რამდენიმე ათწლეულის განმავლობაში აღმოსავლეთში მთავარ ადმინისტრაციულ და სამხედრო დედაქალაქად მსახურობდა. კონსტანტინე დიდმა იგი საყრდენად გამოიყენა, ვიდრე საბოლოოდ გადაწყვეტდა, ახალი დედაქალაქი აეგო ახლომდებარე ბიზანტიონში (რომელსაც 330 წელს კონსტანტინოპოლი უწოდა). მას შემდეგაც, რაც კონსტანტინოპოლი მთავარ დედაქალაქად იქცა, ნიკომედია მნიშვნელოვან რეგიონულ ცენტრად დარჩა, სტრატეგიულად მდებარე მარმარილოს ზღვის აღმოსავლეთ სანაპიროზე. ამრიგად, თუმცა იგი რომისა და კონსტანტინოპოლის მსგავსად მუდმივი დედაქალაქი არ ყოფილა, ნიკომედია ოფიციალურად იყო განსაზღვრული აღმოსავლეთის დედაქალაქად რომის ისტორიის ერთ უმნიშვნელოვანეს გარდამავალ პერიოდში. ას ორმოცდაათწლიანი პერიოდის დასაწყისში აღმოსავლეთ რომის ერთი დედაქალაქი იპყრობიან, და დასასრულს აღმოსავლეთ რომის ერთი დედაქალაქი იპყრობიან. ორივე დაპყრობა ალყას მოიცავდა.

დიოკლეთიანე

იმპერატორმა დიოკლეთიანემ 293 წელს, როდესაც ტეტრარქიის სისტემა შემოიღო, ნიკომედია ოფიციალურად რომის იმპერიის აღმოსავლეთის დედაქალაქად აქცია. ტეტრარქიის სისტემა შედგებოდა იმპერიის დასავლეთ და აღმოსავლეთ ნაწილებად დაყოფისგან; როგორც აღმოსავლეთს, ისე დასავლეთს ჰყავდა უფროსი იმპერატორი (Augusti) და უმცროსი იმპერატორი (Caesar), რათა შეესაბამებოდა ის რიცხვი ოთხი, რომელსაც სიტყვა „ტეტრარქია“ აღნიშნავს.

ალფა და ომეგა

დიოკლეტიანე არის სმირნის ეკლესიის ომეგა-სიმბოლო, ხოლო ნერონი — ალფა-სიმბოლო. კონსტანტინე დიდი არის პერგამოსის ეკლესიის ალფა-სიმბოლო, ხოლო იუსტინიანე — ომეგა-სიმბოლო.

რომის „სამართლებრივი“ დაყოფა აღმოსავლეთად და დასავლეთად (რომელმაც არ გასტანა) დიოკლეტიანემ განახორციელა, ხოლო რომის წინასწარმეტყველური დაყოფა აღმოსავლეთად და დასავლეთად კონსტანტინემ განახორციელა. დევნის მეორე სიმბოლური ეკლესიის, სმირნით წარმოდგენილი პერიოდის ისტორიაში, რომი სამართლებრივად დაიყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად; ხოლო კომპრომისის მესამე სიმბოლური ეკლესიის, პერგამოსით წარმოდგენილი პერიოდის ისტორიაში, რომი წინასწარმეტყველურად დაიყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად. 293 იყო ალფა და 330 იყო ომეგა, და 330 წლის 11 მაისს კონსტანტინე დიდმა კონსტანტინოპოლი იმპერიის დედაქალაქად აკურთხა.

293 წელს დიოკლეტიანეს მიერ განხორციელებული სამართლებრივი გაყოფა დაინგრა შემდგომ სამოქალაქო ომში, რომელიც გაგრძელდა 313 წლამდე, მილანის ედიქტამდე, როდესაც აღმოსავლეთის კონსტანტინემ და დასავლეთის ლიცინიუსმა გამოსცეს მილანის ედიქტი, ქრისტიანობის ლეგალიზებით, და ფაქტობრივად დაასრულეს ტეტრარქია — ოთხი კოორდინირებული მმართველის სისტემა, რომელიც ჩამოიშალა ორ მთავარ ძალას შორის ბრძოლად (კონსტანტინე დასავლეთში და ლიცინიუსი აღმოსავლეთში). სამართლებრივი გაყოფა, რომელმაც სისტემის კოლაფსი მოასწავა, წარმოადგენს ოცწლიან პერიოდს გაყოფიდან გაყოფამდე, და ორივე გაყოფამ დააჩქარა სისტემის კოლაფსი.

სმირნის ეკლესიის პერიოდი დაიწყო ნერონით 64 წელს, როდესაც რომის დიდი ხანძარი ნერონმა ქრისტიანთა დევნისათვის გამოიყენა, რომელთაც ნერონი ხანძრის გაჩაღებაში ადანაშაულებდა. ნერონი აღნიშნავს დევნის დასაწყისს და წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების საბოლოო დევნის წინასახეს. ეს საბოლოო დევნა გრძელდება გამოსაცდელი დროის დახურვამდე, როდესაც პაპის ძალაუფლება დასასრულს მიაღწევს და შემწე არ ეყოლება. ამგვარად, დევნის პირველი პერიოდი დაიწყო რომის დაწვით და იგი სრულდება რომის დაწვით.

და ის ათი რქა, რომლებიც იხილე მხეცზე, შეიძულებენ მეძავს, გააოხრებენ და გააშიშვლებენ მას, შეჭამენ მის ხორცს და ცეცხლით დაწვავენ მას. გამოცხადება 17:16.

სმირნის ეკლესიის პერიოდი დაიწყო ნერონით 64 წელს, როდესაც რომის დიდი ხანძარი ნერონმა გამოიყენა ქრისტიანთა დევნისთვის, რომელთაც იგი ხანძრის გაჩაღებაში ადანაშაულებდა. ორას ორმოცდაათი წლის შემდეგ იგი დასრულდა 313 წელს მილანის ედიქტით. „ედიქტი“ არის ოცწლიანი პერიოდის დასასრული, რომელიც დიოკლეტიანეს მიერ განხორციელებული იმპერიის სამართლებრივი გაყოფით დაიწყო, და იგი ასევე იყო სმირნის იმ ორას ორმოცდაათ წელიწადის დასასრული, რომელიც ნერონით დაიწყო. სმირნის ეკლესიითა და ნერონით წარმოდგენილი დევნის ეს ორას ორმოცდაათი წელი მოიცავდა დიოკლეტიანეს მიერ გამოწვეულ უმძიმესი

დევნის ათ წელს. დევნის ის ათი წელი იყო დიოკლეტიანეს ოცწლიანი პერიოდის უკანასკნელი ნახევარი, რომელიც დაიწყო მის მიერ 293 წელს იმპერიის სამართლებრივი გაყოფით. დიოკლეტიანეს მიერ 293 წელს იმპერიის აღმოსავლეთად და დასავლეთად სამართლებრივი გაყოფიდან დაიწყო ოცწლიანი პერიოდი, რომელიც ორი ათწლიანი მონაკვეთისგან შედგებოდა.

დიოკლეტიანემ სამართლებრივად დაყო იმპერია აღმოსავლეთად და დასავლეთად, რითაც წინასწარმეტყველურად ასახა კონსტანტინეს მიერ განხორციელებული დაყოფა. დიოკლეტიანეს დაყოფა იყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად, მაგრამ იგი შედგებოდა აღმოსავლეთში ორი მმართველისა და დასავლეთში ორი მმართველისგან. თითოეული მხარისთვის — ერთი მთავარი და ერთი მეორეხარისხოვანი მმართველი. 303 წლის 23 თებერვალს დიოკლეტიანემ გამოსცა ქრისტიანთა წინააღმდეგ მიმართული რამდენიმე „ედიქტიდან“ პირველი, რითაც აღინიშნა დიდი დევნის დასაწყისი (რომელსაც ასევე დიოკლეტიანესეული დევნა ეწოდება) — რომის იმპერიაში ქრისტიანთა ყველაზე სასტიკი და ყველაზე ფართოდ გავრცელებული დევნა.

და სმირნის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს პირველი და უკანასკნელი, რომელიც მკვდარი იყო და გაცოცხლდა: ვიცი შენი საქმენი, და ჭირი, და სიღარიბე, (მაგრამ მდიდარი ხარ) და ვიცი გმობა მათი, რომელნიც ამბობენ, რომ იუდეველნი არიან, და არ არიან, არამედ სატანის საკრებულო არიან. ნუ გეშინია იმათგან არაფრისა, რაც უნდა დაითმინო: აჰა, ეშმაკი ჩააგდებს ზოგიერთ თქვენგანს საპყრობილეში, რათა გამოიცადოთ; და გექნებათ ჭირი ათი დღე. იყავი სიკვდილამდე ერთგული, და მოგცემ შენ სიცოცხლის გვირგვინს. ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს; ვინც გაიმარჯვებს, მას მეორე სიკვდილი არ ავნებს. გამოცხადება 2:8–10.

დიოკლეტიანეს მემკვიდრეების (განსაკუთრებით გალერიუსის) დროს დიდი დევნა გაგრძელდა 313 წლამდე, როცა იგი მილანის ედიქტით დასრულდა. ნერონი არის დევნის ალფა-სიმბოლო, რომელიც ტიპოლოგიურად შეესაბამებოდა დიოკლეტიანეს, როგორც სმირნის ეკლესიით წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდის ომეგა-დევნას. დევნა დასრულდა აღმოსავლეთის კონსტანტინესა და დასავლეთის ლიცინიუსს შორის დადებული პოლიტიკური ქორწინებითა და ხელშეკრულებით. 313 წლის თებერვალში კონსტანტინე და ლიცინიუსი მილანში შეხვდნენ და გამოსცეს მილანის ედიქტი, რომელმაც მთელ იმპერიაში ქრისტიანებს (და სხვებსაც) რელიგიური შემწყნარებლობა მიანიჭა. თავიანთი პოლიტიკური კავშირის განსამტკიცებლად, ამ შეხვედრის დროს ან მის ახლო პერიოდში, ლიცინიუსმა ცოლად შეირთო კონსტანცია (კონსტანტინეს ნახევარდა). ეს ქორწინება რომაული პოლიტიკური ალიანსის კლასიკური მაგალითი იყო — ამით ორი იმპერატორის შეთანხმება დამტკიცდა და მრავალი წლის სამოქალაქო ომის შემდეგ იმპერიის დროებით სტაბილიზებასაც შეუწყო ხელი. ეს ალიანსი დიდხანს არ გაგრძელდებულა. მოგვიანებით კონსტანტინე და ლიცინიუსი ერთმანეთს შეებრძოლნენ, და 324 წელს კონსტანტინემ ლიცინიუსი დაამარცხა, რის შედეგადაც ერთპიროვნული მმართველი გახდა.

ნერონიდან კონსტანტინემდე შესრულდა სმირნის წინასწარმეტყველური პერიოდი — ორას ორმოცდაათი წელი; ხოლო 313 წელს დაიწყო პერგამოს ეკლესიის, კომპრომისის ეკლესიის, ხანა, რომელიც დასრულდა თიატირის ეკლესიით 538 წელს. სმირნის ორას ორმოცდაათი წელი დევნის პერიოდს წარმოადგენდა, და ამ მთლიანი პერიოდის დასასრულს დიოკლეტიანეს დევნამ აღასრულა გამოცხადების „ათი დღე“ (ათი წელი), სადაც დევნის უმძიმესი პერიოდი მთელი პერიოდის ფრაქტალს წარმოადგენს. ეს ათი წელი ორას ორმოცდაათი წლის ფრაქტალს წარმოადგენს. ეს ათი წელი ნერონის დევნის ომეგას წარმოადგენს, ხოლო მათ დასასრულს — იმპერიის ომეგა-გაყოფას აღმოსავლეთად და დასავლეთად.

ქორწინება და განქორწინება

სმირნა დაიწყო რომის დაწვით 64 წელს და დასრულდა ორას ორმოცდაათი წლის შემდეგ, 313 წელს, მილანის ედიქტითა და აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის პოლიტიკური ქორწინებით. დევნის ათწლიანი ფრაქტალი დაიწყო 303 წელს და დასრულდა 313 წელს მილანის ედიქტითა და აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის პოლიტიკური ქორწინებით. ის ოცი წელი, რომელიც დაიწყო აღმოსავლეთისა და დასავლეთის სამართლებრივი გაყოფით 293 წელს დიოკლეტიანეს მიერ, დასრულდა 313 წელს აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის პოლიტიკური ქორწინებით. 313 წლის საქორწინო ხელშეკრულება აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის დასრულდა 324 წლის განქორწინებით, როდესაც კონსტანტინემ დაამარცხა დასავლეთის ლიცინიუსი და რომის ერთპიროვნული მმართველი გახდა. 324 წლის წინასწარმეტყველური განქორწინება მოვიდა 321 წელს გამოცემული პირველი საკვირაო კანონის შემდეგ სამი წლის თავზე.

313-იდან 330 წლამდე ჩვიდმეტი წელი მიუთითებს პოლიტიკურ ქორწინებაზე, აგრეთვე სმირნითა და ნერონით წარმოდგენილი დევნის დასასრულზე და კომპრომისის ეკლესიის დასაწყისზე, რომელიც პერგამოსით არის წარმოდგენილი. პერგამოსის დასაწყისს 313 წელს, ქორწინებისას, მოჰყვა დევნის დასაწყისი, რომელიც 321 წელს პირველი საკვირაო კანონის დროს დაიწყო. ამას მოჰყვა 324 წლის წინასწარმეტყველური განქორწინება, რომელმაც აღმოსავლეთი და დასავლეთი კონსტანტინეს ქვეშ ერთ იმპერიად მოაქცია. ექვსი წლის შემდეგ, 330 წელს, აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყოფა წინასწარმეტყველურად კვლავ განმეორდა. ეს ჩვიდმეტი წელი წარმოადგენს პერგამოსის ეკლესიის ალფა პერიოდს, რომელიც გაგრძელდებოდა მანამდე, ვიდრე თიატირის ეკლესია 538 წელს წინასწარმეტყველურ ისტორიაში გამოჩნდებოდა. ეს ალფა პერიოდი წარმოადგენდა ომეგა ისტორიას იმ პერიოდის დასასრულს, რომელიც 330-იდან 538 წლამდე გრძელდებოდა. პერგამოსის ომეგა ისტორია წარმოადგენს 496, 508 და 533 წლების პერიოდს.

ჩვიდმეტი წელი

რაფიას ბრძოლის პტოლემე „ჩვიდმეტ წელს“ მეფობდა, ხოლო რაფიას ბრძოლასა და პანიუმის ბრძოლას შორის „ჩვიდმეტი წელი“ იყო. ეს ჩვიდმეტი წელი სიმბოლურად შეესაბამება 313 წლიდან 330 წლამდე ჩვიდმეტ წელიწადს. ნერონის სმირნის ორას

ორმოცდაათმა წელმა გამოიწვია პერგამოს ეკლესიის პირველი ჩვიდმეტი წელი და უკავშირდება იმ ორას ორმოცდაათ წელიწადს, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 457 წელს მესამე დეკრეტით — დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის 2300 წლის საწყის წერტილს — და წარმოადგენს ადვენტიზმის საფუძველსა და ცენტრალურ საყრდენ სვეტს. ორას ორმოცდაათი წლის ორი მოწმე შეესაბამება ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს ორას ორმოცდაათ წელიწადს, რომელიც დაიწყო 1776 წელს და სრულდება ამ წელს, 2026-ში.

ადვენტიზმის პიონერებმა ვერ იხილეს და ვერ გაიგეს 313-იდან 330 წლამდე არსებული ჩვიდმეტი წელი, რადგან 1844 წელს მათ ჯერ კიდევ არ ესმოდათ მეშვიდე დღის შაბათის ან მზის დღის საკითხი. თუმცა მათ აღიარეს გამოცხადების მეცხრე თავის მეათე მუხლში აღნიშნული ას ორმოცდაათი წელი, და ეს იქცა იმ პერიოდის ამოსავალ წერტილად, რომელმაც მიიყვანა სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელიწადსა და თხუთმეტ დღემდე, რაც დასრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს. ამ გაგებამ წარმოშვა ღვთის ძალის მძლავრი „გამოვლინება“.

პიონერებმა გამოცხადების მეცხრე თავში ას ორმოცდაათწლიანი მეორე პერიოდი ვერ შეიცნეს. მათი საძირკვლოვანი გაგება წარმოადგენს იმ საფუძველს, რომელზედაც გამოცხადების მეცხრე თავის „ახალი ნათელი“ არის აღმართული. ეს ნათელი იხსნება ნინევეს ბრძოლის „გასაღებით“. ეს „გასაღები“ წინასწარმეტყველების შემსწავლელს საშუალებას აძლევს ამოიცნოს ბიბლიური წინასწარმეტყველების ყველა სამეფო, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელსა და გამოცხადებაში. ბაბილონი, მიდია-სპარსეთი, საბერძნეთი, სელევკიდებისა და პტოლემეების იმპერიები, მუჰამედის სამეფო, და, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, იგი განადიდებს რომის იმპერიას იმით, რომ მიუთითებს აღზევებასა და დაცემაზე არა მხოლოდ რომისა, არამედ აღმოსავლეთისა და დასავლეთის რომის სამეფოებისა, აგრეთვე შეერთებული შტატების (ცრუ წინასწარმეტყველი), პაპობის (მხეცი) და გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის (გველეშაპი) შესახებ. ამ სამეფოთა ყველა აღზევება და დაცემა მოწმობს გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის მოქმედებებზე, რომელთაც საბოლოოდ ქვეყნიერება მიჰყავთ არმაგედონამდე. ეს მოძრაობა წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში, ხოლო ამ მოძრაობის დასაწყისი წარმოდგენილია ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში.

ნინევიის ბრძოლა წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ საცნობარო წერტილს, რომლის მეშვეობითაც თანხვედრაში მოდის რომის იმპერიის, აღმოსავლეთ და დასავლეთ რომის სამეფოებისა და პაპობრივი რომის მოწმობანი უკანასკნელი ჟამის მოვლენათა მიმდევრობაში. ამგვარად, ნინევიის ბრძოლა არის ის გასაღები, რომელიც სრულად წარმოაჩენს რომის შესახებ სხვადასხვა წინასწარმეტყველურ მოწმობას, და დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლის თანახმად, სწორედ რომი ამყარებს ხილვას. გასაღები, რომელიც ამ ხაზებს აერთიანებს, ნინევიის ბრძოლაა.

ჩვენს მომდევნო სტატიაში დავიწყებთ გამოცხადების მეცხრე თავის ვაებათა შესახებ დაწერილი წინა ხუთი სტატიის შეჯამებას.